

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Daggdroppar

Illustrerad Tidning för Barn och Ungdom

N:o 6.

Ett nummer den 1 och 15
i hvarje månad.

Göteborg, 15 Juli 1890

Från 1 Maj till årets slut.
Pris: 2 kronor.

1:a årg.

De korsblommiga.

Af Hofpredikanten E. Klingstedt.

Haren hade jämte sin familj anställt ödeläggelser i kåltäppan på Stackekärr. Gamle Lars var förgrymmad, men Gunlög skrattade och menade, att med kruskål och kålrabbi är det väl ändå inte så noga. Nej, tänk om de härliga blomstersångarne med deras många rara, fint doftande blomstänglar blifvit så groft plundrade, det hade varit en verklig ledsamhet!

“Ja så, tror Gunlög det?” tog gamle Lars till orda, “Gunlög ser således icke dessa kål-land?”

“Tror du jag är blind?” Nu måste då Gunlög skratta.

“Ja, just det tror jag” — Lars talade allvarsamt — “ty de flesta människor tjasas af det lysande och dåras af det prålande, men se icke det oansenligas stundom höga värde. Också äro dessutom de flesta stockblinda, när fråga blir om att läsa i naturens outömligt rika bilderbok, som innehåller syn-

liga sinnebilder och uppenbarelser af den osynliga, andliga världen.”

Nu såg Gunlög mycket skålmaktig ut och framkastade den anmärkningen, att kålhufvudet icke är berömdt i världen som sinnebild af någonting anderikt.

“Att vara ett kålhufvud är åtminstone icke bra i skolan”, sade hon.

Men gamle Lars tyckte icke om den invändningen.

“Man skall aldrig håna någon för hans ringa gåfvor”, sade gubben, “ty ingen människa har något sådant, det hon icke fått, och därför är det ingen, som råår för, att han har lifet, och visst icke heller någon, som med rätta berömmes därför, att han har mycket.”

“För resten, kära Gunlög, se dock en gång med riktigt öppna ögon på dessa kålland. Här växa blomkål, kruskål, kålrabbi, senap, rättika, pepparrot och en hop vackra lackviol, löfkojor och nattviol. Vet Gunlög, att alla dessa växter äro släkt med hvarandra? De tillhöra de korsblommigas familj (Cruciferæ), ty alla hafva de kronbladen ställda så, att de likna ett kors, hvilket ju är en bild af försakelse. Också föreställer jag mig, att då dessa växter skapades, ropade de: vi vilja blifva nyttiga hellre än granna! Och så blefvo de matnyttiga växter med föga poesi, en bild af *bushällsståndet*, som tar uti med hvardagslivets besvärliga, grofva småbestyr och dylikt. Kålhufvudet fick icke lysande färger eller fint doft, det sattes icke att svaja i toppen

af en högrest palmstam. Nej, vid jorden i mylla och sand och orenhet måste det växa rundt och trindt i så nära beröring med stoftet, att det alltid säger: tvätten mig väl, innan I läggen mig i grytan. En liknande lott fick rofvan, som i långliga tider lifnärt vårt folk, innan potatisen infördes i landet. Det svafvelaktiga ämnet i alla de korsblommiga växterna ger dem en fränstötande lukt. Själftva löfkojan och några andra bland de mera poetiskt utrustade släktingarne hafva icke så litet kål-lukt midt uppe i sin något grofpråliga fågring."

"Men på mig", sade gamle Lars, "verkar det alltid så vemodigt och nästan sorgset, då jag ger akt på denna förlust och försakelse af det sköna. De korsblommiga må hafva långa eller korta skidor, alltid är deras plats i kålgården, icke i den dyrbara blomstervasen. Ty deras mål är att göra gagn, gifva mat åt många, och så måste de låta fara all ömtålig finhet."

"Men hafva de icke en låg smak, då de valt en så jordisk lott?" frågade Gunlög.

"Det beror på hjärtat, det" — sade Lars — "gör man sig ringa för att tjäna i kärlek, då strålar själens ädelhet fram genom det gröfsta omhölje. Men blir man vid jordmyllan af böjelse för det låga, — då blir man pösigt och tom som *dåliga* kålhufvuden, eller så själfvisk, att man som senapen lockar tårar ur deras ögon, som komma i beröring med bitterheten i ens natur. Ja, ja" — slutade Lars — "spegla dig i växterna! De äro som de mänskliga skaplynnena inför våra ögon, där de växa."

De glada gifvarna.

Af Clara Rømdahl.

Förf. till "Barnamat".

e, hvad jag nu fått igen!" sade Gurli och visade sin mor en ny, blank femtiöring.

"Jag måste sätta p för farbror Pelles slöseri med slantar", sade modern.

Det var ingen dag som gick, utan att deras vänlige sommargäst gaf barnen namn eller penningar. Han hade blifvit tillsagd att låta

bli, vid straff att annars få betala alla de läkemedel de förstörda barnmagarne kräfde.

Men den gamle barnkäre ungarlen tycktes vara oförfärdig. Den enda trefnad, han hade i lifvet, var vistelsen här ute på brorsonens sommarnöje. Kunde han då inte få ge uttryck åt denna känsla? Hvad i all världen skulle han ha penningar till, om inte för att glädja "barnstackarna" med lite karameller. Han var väl ingen girigbuk heller, som inte unnade de stackars sockerbagarne att lefva.

Men våra småttingars mamma var af annan tanke. Det sved i hennes själ, om en af Djurgårdens pepparkaksfruar förtjänade så mycket som en 25-öring af farbror Pelle.

Men det fick svida, ty farbror Pelle lät alls icke säga sig.

"Här har man fått sig en krigare", sade Bernhard, som kom hack i häl efter Gurli.

"En hel krona", utropade mamma, fast besluten att gå och gråla på den gamle mannen. "Det måste bli slut på det här, annars fån I magkatarr", mumlade hon, på väg att uppsöka farbror Pelle.

"Nej, gå inte och gör honom ledsen", bad Berta, hennes lilla tolfåring.

"Jo, jo, tycker du det är klokt att skämma bort barn så?" frågade modern i bestämd ton.

"Det är inte så farligt", förklarade Berta och berättade, att de köpte högst obetydligt med sötsaker, utan gömde de flesta slantarne i en stor sparbössa, för att få insamlingen stor nog till jul."

"Hvilken insamling?" frågade modern och vände om.

Och nu berättade Berta, att farbror Pelle, hon och alla hennes syskon stiftat ett sällskap, som kallade sig "de glada gifvarne".

"Hur kom ni på den tanken?" frågade modern intresserad.

"Du vet, att farbror Pelle helst är med oss om dagarne", sade nu Berta.

Detta kunde modern ej förneka, ty den gamle gick hela somrarne och följde barnen, som en riktig barngumma.

"Också vet du mamma, huru frågvis och nyfiken Gurli jämt är."

Inte heller om den saken kunde man tvista, ty Gurli var till alla delar som ett frågety utropstecken. Först frågade hon och se'n ropade hon o! och ack! ju mera hon fick veta.

En dag — det var själfva midsommardagen — hade Gurli frågat farbror Pelle, om det var sant, att inte alla barn hade råd att få hvit gröt eller julgran om julen. Hennes barnjungfru hade sagt så, då Gurli inte ville äta sin grötportion på midsommaraftonen. Men sedan Gurli fått höra, att många barn skulle vara tacksamma för att få en så rar gröt, så åt hon snällt ur, lade sig, men drömde hela natten, att hon hörde fattiga barn gråta efter hvit gröt

samt vara förtviflade öfver, att ingen julgran fanns i hemmet.

Allt det där berättade hon farbror Pelle, medan föräldrarna voro i kyrkan, och fick så höra, att farbror Pelle också trodde, att många fattiga barn saknade till och med bröd vid våra stora högtider.

“Men kunna inte vi ge dem lite gröt då?” frågade Gurli oförskräckt.

Och farbror Pelle besvarade då hennes fråga med att stifta “De glada gifvarne”.

Han själf blef ordförande, Berta kassaförvaltare och de andra syskonen betalande medlemmar. Ingen, ingen skulle få veta, att den lilla föreningen fanns till. “Ty Gud vill inte, att vi skola stöta i basun för oss”, hade farbror Pelle sagt. Därför visste inte ens pappa och mamma om denna välgörenhetsförening.

Farbror Pelle var den, som släppte till medlen, och därför gjorde han sig ej samvete öfver deras ordenshemligheter.

Från och med midsommardagen blef den gamle ännu frikostigare med slantar till barnen. Ack, han trodde och hoppades, att en stor del däraf kom i sparbössan, och däri bedrog han sig ej.

Endast den lille fyraårige Janne behöll sina slantar för egen räkning. Han samlade dem i en gammal ullvante och glädde sig innerligt, ju svårare det blef att knyta en tråd om den lustige penningpåsen. Syskonen kallade honom girigbuk; men hvad brydde han sig om det, bara han fick ihop så mycket penningar som till en lefvande öländing. Ty att få sig en egen häst, det ansåg han som den högsta lycka på jorden.

Nu var sparbössan full. Gurlis och Bernhards slantar gingo ej ned. Och därför bad Berta farbror Pelle räkna det insamlade.

Kassan befanns utgöra 50 kronor och 39 öre.

Denna underrättelse fingo de tillåtelse att trösta mamma med, och efter den stunden förbjöd hon inte längre farbror Pelle att ge barnen slantar. Den käre gamle mannen lärde ju dem äfven att använda penningen till välsignelse och glädje.

* * *

“Du är lycklig du, som fick sälja hela slumpen”, sade den ene bondgubben till den andre.

“Jo, jo men; men den där gamle gubben var väl kollrig, som köpte så förskräckligt många granar åt sina barnbarn.”

“Känner du honom, efter du vet, att det var barnbarnen han hade med sig?” frågade den förste gubben och stampade snön af fötterna.

“Visst var det barnbarn! Hvem annars kunde lura honom till sådana dumheter”, försäkrade den, som sålt ett femtital små granar åt den okände gamle.

Och så kom gubben att tänka på sina egna

kära. Nog skulle väl de få några julklappar också? Jo visst, det var väl inte mer än billigt. Till julmarknaden alltså att göra affärer!

Nå, nu hade han fått nog, hästar och vagnar, dockor och piskor till barnbarnen, ty han hade många sådana. Men det var mera än den gamle herrn hade, han som köpte hans granar. Ty denne var ingen annan än farbror Pelle, som i spetsen för “De glada gifvarne” var ute och gjorde uppköp till sina fattiga.

Sedan de köpt de små granarne, gingo de att köpa karameller och äpplen. Vidare skulle de ha risgryn, socker och kanel till många, många hushåll. Men hu, så det snöade! “Nog böra de väl hafva någon ersättning för, att de frysa näsorna af sig”, tänkte farbror Pelle, och så gaf han dem hvar sin strut russin och mandel att äta på, medan alla risgrynspaketerna m. m. lades in.

Nå, ändtligen voro alla uppköp gjorda. En tioöring af den stora kassan var kvar, den gafs åt en liten tiggargosse, så att nu kunde de lugnt gå hem och börja kläda granarne. Detta skulle ske hos farbror Pelle.

Hans gamla syster, som hushållade åt honom, var tillsagd att hafva brasor i rummen och kaffebord dukadt vid 6-tiden. Och mycket riktigt: en flammande brasa mötte dem i det gamla ungarlshemmet. Men bättre ändå: deras kära pappa och mamma voro, barnen ovetande, inbjudna att som hedersgäster deltaga i “De glada gifvarnes” arbete och förhandlingar.

Kaffet var i ordning, och faster Malin och farbror Pelle täflade i älskvärdhet mot sina gäster. Men tiden led. Skulle man få granarne klädda till jul, så var det bäst att skynda.

Barnen och farbror fingo därför sätta sig ned att binda trådar i karameller och äpplen.

Dock, “många händer göra ett lätt arbete”, så äfven här. Faster Malin och våra småttिंगars föräldrar klädde granarne; o, så fort och raskt det gick. Pappa var då en riktig mästare att sätta i vaxstaplar. Men huru flitiga de än voro, hann dock ej allt bli färdigt, utan följande dag skulle barnen och faster Malin sluta att kläda det sista tiotalet.

Och sedan det var gjordt, tog farbror Pelle fram sin lista öfver fattiga barn, till hvilka de skulle resa med julgranar och med gryn att koka julgröt utaf. Ett par vänliga diakonissor hade hjälpt den snälle farbror Pelle att få reda på de mäst nödställda familjer de kände i hufvudstaden. En vagn beställdes, och barnen fingo turvis följa med för att tända jul-ljusen och visa litet vänlighet emot sina fattiga likar.

Första gången fingo Berta, som var äldst, och den lille minste — Janne — följa med. De hade fått hvar sin lilla gran att hålla. Farbror hade själf en tredje i knäet. På kuskbocken

(Forts. å sid. 46)

Stockholm.

Af Ugifvaren. Med originalteckning af Jenny Nyström.

Hvilken bland våra unga läsare har ej hört och äfven ofta läst ganska uttömmande

beskrifningar om vårt lands hufvudstad, det för sin storartade natur och skönhet beundrade Stockholm. Den bild vi i dag bjuda våra läsare, är hämtad från en af de många förtjusande platser, på hvilka vår hufvudstad är så rik, och heter *Humlegården*. I denna sköna, skuggrika, af tusentals blommor och växtgrupper prydda park, ser man dagligen stora skaror af barn, sysselsatta dels med uppfriskande lekar, dels ock med fotvandringar i de lummiga alléerna. Det finnes många barn, hvilka dag för dag tillbringa hela sommaren på denna plats, emedan deras kära föräldrar icke hafva råd att bo på landet. Men de roa sig här af hjärtans lust och äro så glada och lyckliga. Kanske sitter också lilla mamma någonstades på en bänk i närheten med sitt arbete och åser härifrån sina älsklingsarnas muntra lekar och

stojande väsen. Och så rätt som det är, vinkar hon med handen; en i närheten varande korg öppnas och därur erhålla nu småtingarne, sedan de först samlat sig omkring henne, förfriskningar och mat att stärka sig med. O, hvad det smakar godt! Och

så roligt sedan att midt ibland blommor och grönt få tillbringa tiden ute i det fria.

Men midt ibland blomsterdoft och blommor se vi blomsterkonungen Carl v. Linnés staty. Det berättas om Linné, att medan han var

liten gosse och ännu gick i skola, hans lärare aldeles misstogo sig om hans anlag för studier. De rådde fadern, som var präst, att "sätta sonen i lära". Då gossen af denne tillfrågades, hvilket handtverk han önskade välja, svarade han med tårfyllda ögon: "snickare blir väl bäst, ty då kan jag få göra mig skåp att förvara mina växter uti."

Medan nu Linnés fader reste till staden för att skaffa plats åt sin son hos någon välbeställd mästare, gick gossen ensam ut på fälten bland de fagra blomstren. Han kände sig mycket olycklig denna stund, emedan han för alltid, såsom han trodde, skulle nödgas taga afsked af sina kära vänner, växterna. I sin djupa sorg satte han sig ned på marken och grät. Blomstren och gräsen omkring honom vaggade sina hufvuden, liksom för att smeka och

trösta honom. Det var vid detta tillfälle, som gossen Linné drömde, att han en gång skulle blifva blommornas konung. Och han blef detta, emedan han väl använde sin ungdomstid; rastlös flit och ihärdigt arbete vunno åt honom personlig ära och fosterlandets tack.

Vid Sturehvalvet.*

Härupe stå alm och lind
Och buga för sommarvind,
Hvars susande klagan dör
I hvalvet där nedanför.

Där växer på murens kant
En blomma, vid lodrät brant:
På frihetens graf en gärd,
Af vänlig natur beskärd.

Hon tyckes om önkans be,
Hon täljer en lefnads ve
För dem hennes språk förstå;
Jag tolkar dess mening så:

"Där nere i hvalvet, dit nyss du såg,
I bojar en gång en "förrädare" låg,
Låg fjättrad för brott utan like,
För svek emot konung och rike.

Och likväl för visso ej slog i nord
Så redligt ett hjärta, för fosterjord,
Som hans, men han kunde ej ljuga,
Ej lismande smickra och buga.

Den konsten var nödig vid Eriks hof,
Där gälde det sjunga monarkens lof,
Med heliga känslor leka
Och kungliga laster smeka.

Se, därtill var unge herr Nils för god.
"Det jäste, det eldiga Stureblod,
Och jäste väl slutligen öfver.
En Sture ej krypa behöfver. —

"Om adlig förmätenhet kungen tål,
Hvar sättes för trotsel väl då ett mål
Den fursliga makten att värna?" —
Kung Erik han frågar sin stjerna.

Det spordes väl hastigt hvad svar han fick,
Ty snart ned i hvalvet han gick
Att röna bak fångelsegaller,
Hur lätt dock en människa faller."

Th—th.

* Egentl. "Kung Jans hvalf" — det numera förtallda källarhvalf (inom Upsala slott), där Nils Sture satt fången.

Bumlegården i Stockholm
Originalteckning för "Daggdroppar" af Jenny Nyström.

(Forts. från sid. 43.)

ställdes korgen med de andra gåfvorna. Och så klatsch, och det bar i väg till de ruskigaste gator och gränder.

O, så välkomna de blefvo hos den fattiga enkan, de först besökte, och hennes små barn.

Den lilla Bertas hjärtliga väsen gjorde sig gällande på det älskligaste sätt. Hennes öfverlämnande af de små gåfvorna var så enkelt och ödmjukt, att det ej sårade emottagarne. Nej, barnen i det fattiga hemmet riktigt trängdes omkring henne. Och under tiden smög farbror Pelle en tiokronesedel i den arma enkans hand. Då hördes ett "tack, tack", men farbror Pelle afbröt tacksägelsen på sitt knarriga och buttra ungarlssätt. Han ville inte, att ens Berta skulle ana, att han gifvit pännigarne. Men inte kunde han se eländet och bara komma pjollrande med en liten granstackare. Det där med julgranar hade han ju styrt till mera för att öfva barnen i kärlek till att göra godt.

Så reste de ur hus i hus, tills alla granar och håfvor voro slut. Och när sista granen var bortgifven, så var farbror Pelles plånbok tunn och mager.

Men så hade han också anlitat den träget under färderne uppe bland södra bergen m. fl. af stadens utkanter.

Först emot kl. fem, då middagen skulle serveras, kommo barnen hemtågande, med farbror Pelle i spetsen. De sågo bleka, frusna, ja mer än vanligt allvarliga ut. Färderne, de gjort, hade varit mera lärorika än nöjsamma. O, huru fint och trefligt syntes dem ej nu deras föräldrahem. Aldrig hade de förr tänkt på, att människor kunna hafva det så förfärligt olika. Berta, Gurli och Bernhard hade dock någorlunda god matlust. Men hvad kom åt lille Janne? Själftva smörtårtan tycktes fastna honom i halsen.

Då man hade ätit, tändes julgranen, och medan den brann som klarast, satte sig familjmodern ner till den lilla orgeln och spelade och sjöng en julsalm. Fadern och de stora barnen stämde in med modern.

Farbror Pelle med Janne i sitt knä satt tyst och åhörde den vackra sången. Men bäst det var, började lille Janne att storgråta.

"Kanske var det dumt att taga ett så litet barn med till att se så mycket elände?" frågade farbror Pelle barnets far. Men denne trodde ej att, den lille, som varit minst gifmild, då det gällt att lägga i sparbössan, kunde hafva blifvit så gripen af hvad han sett.

Emellertid gick Janne ut för att, som man trodde, gråta ut i barnkammaren.

Men snart kom han in igen. Då såg han lugn och glad ut, hvilket icke förminskades under julklappsutdelningen. Då det led mot slutet af denna, kom en liten påse in. "Till

farbror Pelle" stod skrifvet på den med barnjungfruns stil.

"Nej, se Jannes penningpåse", utropade alla.

Janne rodnade och gick fram till farbror Pelle och sade:

"Gif dem till de fattiga, jag såg de behöfde dem."

"Men hur går det då med din fölunge?" frågade farbror.

"I putten", sade Janne.

"Det var stiligst gjordt", utropade Gurli för-tjust, "men det är som jag alltid sagt: du är bättre än man tror." Och så slog hon armarne om Jannes hals och gaf honom en kyss.

"Bror Janne, heder och tack från "De glada gifvarne", sade Bernhard, och Berta strök smek-samt lille Janne på kinden.

"Det var vår bästa julklapp", sade mamma, som alltid varit så sorgsen öfver att tro lille Janne vara mindre varmhjärtad än de andra barnen.

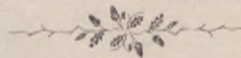
Men pappa, som förstod pysen i grunden, han sade:

"Pina inte pojken med beröm, ty det tycker han inte om. Han har gifvit ifrån sig pennin-garne därför, att hjärtat manade honom, inte för att få så mycken tack, om jag känner ho-nom rätt."

"Ja, så är det nog", svarade farbror Pelle och drog den lille rodnande Janne upp i sitt knä. Sedan stoppade han gossens mun full af karameller samt sökte med handling, men inte med ord, säga, huru kär den lille var honom.

Och så sutto de sedan tysta en stund. Men rätt som det var, lutade den gamle sitt snö-hvita hufvud ner för att lyssna, om ej Janne sof. Jo, verkligen, den lille "glade gifvaren" sof så godt, fast drömmen om fölungen gått för alltid förlorad. En liten trähäst höll han dock i ena handen, den andra låg lindad om farbror Pelles hals.

Modern såg leende på den vackra tafeln samt tog varligt sitt slumrande barn på ar-marne och förde honom ut till barnkammaren. Han sof fortfarande lika lugnt och godt, men så hade han också ett godt samvete. Och det är ju en örngåttskudde, som med skäl räknas bland de mjukaste.

En öfverläggning.

En samling spindlar, råttor och mögel och dam höll en gång en allvarsam öfverläggning, hvarthän de i ljuf för-ening skulle begifva sig för att få njuta så ostörd ro, som möjligt.

Icke till prästgården! Där sopas och dammas hvarje dag. Där får man icke vara i fred för viskor och damtrasor, sade dammet.

Icke till herregården, sade möglet. Där hålles så fint och grannt i gemaken, som väntades kungabesök.

Nej, sade spindlarne, låtom oss allesamman skynda att bosätta oss i den mörka uråldriga sockenkyrkan. Där städas sällan. Ännu mera sällan städas där grundligt. Den mesta tiden står hon stängd. Lukten är där icke vällukt. Och våra med möda spunna nät äro den enda silkebonad, som finnes där, så att vårt arbete blir icke utskämdt af kvinlig handaslöjd, såsom i de pyntade hemmen.

Detta tyckte alla vara ett godt förslag. Stackars den gamla kyrkan!

Furornas hot.

Vid forsen i skogsdjupet var byggd en flitig, bullrande såg, som arbetade hemlighetsfullt ödeläggande därinne bland furorna.

Präktiga jätteskepnader, ståtliga furor, föllo för yxan och bragtes under sågens långa, hvassa, obarmhertiga tandrad.

Ägaren gick där och räknade och lade vinst till vinst.

Så stod han en dag och såg på, huru en den kraftfullaste furustam, man någonsin skådat, skars sönder i sågen.

“Jag undrar hvad det blir af den där med tiden?” sade ägaren.

Oförmodadt hördes furustammen svara:

“Af mig blir med tiden fyra bräder, inom hvilka *du* skall inneslutas.

* * *

Den girige skonar intet, som möjligen kan förvandlas till guld! Men för sitt guld får han till sist aldrig mer än sin likkista.

Ett litet förhör.

I magisterns rum på Näckrossund suto barnen samlade kring sin lärare.

Signe och Siri, Torsten och Sune skulle visa sitt förstånd; ty att rabbla upp ur minnet hvad man icke förstår är just ingen konst, så länge minnet är starkt och ungt.

Så uppläste då magistern långsamt den gamla värsen, som lyder:

I din ungdom beflita dig
I arbet' och lärdom idkelig.
När du blir gammal, då varder du hörd,
Ty ungdomsutsäde är ålderdoms skörd.

“Hvad vill det säga, att blifva i sin ålderdom *hörd*?” frågade läraren.

Svaret dröjde. Ty lille Torsten gjorde sig nog hörd, då han väsnades med sin fasliga trumpet, så att det skrällde i trapporna. Men gamla mormor däremot var så lågmäld, att ingen hörde hvad hon sade.

Efter ett ögonblicks besinnande svarade Sune: “Det betyder, att mormor skall få en trumpet!”

“Icke alldeles” — svarade läraren — “ty värser talar om id och flit, men alls icke om trumpeter. Veten I icke, hvad godt man får, om man är flitig?”

“Jo, man får præmium och tuppen värper”, försäkrade Siri med öfvertygelse.

“Ja, och så får man nyttiga kunskaper”, ifyllde läraren något förlägen. “Kunnen I då säga mig: om jag liknar nyttiga kunskaper vid fruktträd, som i ungdomstiden planteras, hvad blir då ålderdoms skörd?”

“Körsbär”, antog Signe.

“Nej du, äpplen blir det”, inföll Torsten ifrigt, “ty äppleträden i pappas trädgård se äldst ut.”

Då fingo barnen springa ut i trädgården. Läraren sade vid sig själf: att svara är en svår konst, men att fråga är ibland en ännu svårare.

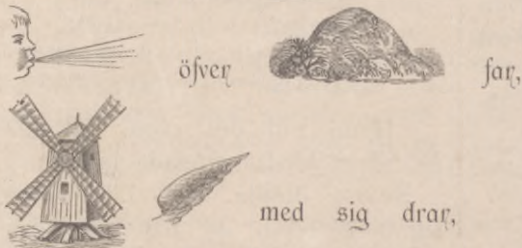

Bildskrift,

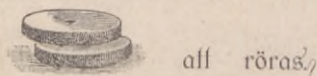
hvarmed barnen fordom, plägade roas, är hvad vi här bjuda på.

Det fanns i förra århundradet bildbiblar (t. ex. en sådan tryckt i Nürnberg 1720), i hvilka sakorden voro uttryckta med figurer. Alla skriftecken voro i äldsta tider sådana "hieroglyfer", som äro beslägtade med rebus.

Läs nu följande:

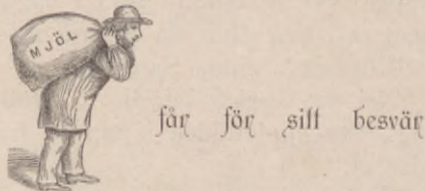

All den börjar föras,

Mjölet som ett   af dam

Mellan   går fram:

Lön som tull man kalla plär:

Rådplågningar i barnkammaren.

Fråga barnen om hvad du läst i "Daggdroppar" eller annan skrift. Innehållet i "Daggdroppar" bör tjäna såsom ämne till barnens sysselsättande. T. ex. vid läsning af Nr 2: "hur heter den å, vid hvilken Falkenberg ligger? Hur ser en fyr ut? Hvartill tjänar en sådan?" Och mins: att tala *om* barn är icke alltid att tala *till* barn. Glöm icke för idel prat att akta på barnen! Tag icke långa steg, då den stackars lilla med sina små, kanske trötta ben har svårt att följa dig, du obarmhertiga! Och ve dig, om du missbrukar Herrens namn. Då sår du giftfrön i barnens själ, och själf förlorar du (nåväl, af vissa orsaker må vi bruka ett främmande ord!) auktoritet. Ty alla barn känna hemlig misstro mot dem, som icke frukta Gud.

Det är väl af ingen betydelse, *huru* vi tala och *hvad* vi säga i samspråk med barnen? De "förstå ju ingenting". Misstag! Jag mins en liten fin skämtare på sju år. Då systrarne samtalade nog länge om "charmanta soiréer", "gentila ekipager" och "pittoreska vyer", sprang parfveln upp på en stol, flaxade med armarne och utlät sig: *kuckeliku!* Då vardt det för den gången tyst. Tala därför ren, obemängd svenska. Inga främmande ord; de äro fula, onödiga, ofta dumma. Ett folk bör kunna på eget språk tala om sin måltid, utan att göra den "finare" genom att kalla den "*supé*". Och förvridna svenska ord, smeknamn af sliskig art o. dyl. äro förnärmelser såväl mot vårt modersmål som mot de små människoväsen, med hvilka vi språka.

Innehåll: De korsblommiga. — De glada gifvarna. — Stockholm (med originalteckning). — Vid Sturehvalfvet. — En öfverläggning. — Furornas hot. — Ett litet förhör. — Bildskrift. — Rådplågningar i barnkammaren.